

bemærkede, det var i alt Fald ikke min Hovedgrund. Min Hovedindvending mod Endringsforslaget, som det forelaa i det andet Thing, var den, at det kan ikke nytte noget at sige i en Lov, at et uægte Barns Moder skal opgive Barnefaderen, naar der ikke er opgivet Straf eller Tvang, der skal ramme hende, naar hun ikke gjør det; thi saa vil en saadan Tilfjendegivelse være uden al Betydning. Vil man udtale en saadan Regel, maa man betænke, hvorledes man vil gjennemføre den, og det forekommer mig, at det blev altfor drakoniske Midler, der i den Henseende maatte sættes i Bevægelse mod Barnemoderen. Jeg tror, at man da vil meget ofte komme i Modstrid med Humanitetens Krav. Det var egentlig mine Grunde. Min Tanke var altsaa ikke at forsvare Barnefaderen i saa Henseende; thi det kan der ikke være Tale om, da hun har Lov til at opgive Barnefaderen, men jeg mente, det var at gaa Rindnen, Barnemoderen, for nær at tvinge hende til at opgive Barnefaderen. Det har hun Lov til at gjøre; hun kan efter de nu gjældende Regler gjøre det, naar hun vil. Dernæst skal jeg tillade mig at bemærke, at det med Hensyn til Udvandringsspørgsmaalet, som jeg før nævnte, er en Ulempe, at et lille Land — og jo ogsaa et stort Land — har sine Grændser, og ud over disse Grændser rækker dets Retsforfatning og executive Autoriteter ikke, og derfor vil det allevegne blive en Mislighed, baade hvad denne Forpligtelse og alle mulige andre Forpligtelser angaar, at den Paagjældende forlader Landet og reiser til et andet Land. Det er jo en Mislighed, der ikke alene kan indtræde her ved Spørgsmaalet om Alimentationsbidrag, men ogsaa i andre Tilfælde; hvor f. Ex. en Mand flyder en anden Noget, og han forlader Landet og reiser til et fremmed Land osv., er det forbundet med Vidtløstigheder og Omkostninger at faae ham dømt og Forbringeren gjort gjældende i det andet Land. Ja det kan være muligt, at det i mange Tilfælde slet ikke kan lykkes. Det kommer jo bl. A. an paa, hvorledes Retspleien er i det andet Land, og derfor mener jeg, det er en Mislighed, men en Mislighed, som rammer paa mange andre Punkter end netop, hvad Alimentationsspørgsmaalet angaar. Nu vil jeg gjerne indrømme, at der naturligvis kan være Grund til at søge Konventioner med Nabo-staterne angaaende Forhold af denne Art, som ere meget hyppig forekommende, men jeg tror, det vil være forbundet med stor Vanskelighed at faae noget Saadant bragt i Stand; navnlig tror jeg slet ikke, men kan vente, at et Land vil forandre sine Anskuelser om, hvad

der kan forfølges privat, og hvad der kan forfølges offentlig, for at imødekomme et andet Land, og navnlig tror jeg ganske vist ikke, at et stort Land som Tydskland skulde finde sig foranlediget til i den Retning at forandre sin Opfattelse for at imødekomme os. Snarere kunde der maaste være Tale om en anden Ting, som bevæger sig stærkt i Nutiden, nemlig at indrømme fremmede Domme og Kjendelser og Slikt Executionskraft. I denne Henseende have vi Konvention med Sverig, hvoraf følger, at Kjendelser, der affiges af svenske Autoriteter angaaende Alimentationsbidrag, kunne erkebæres her i Danmark, og omvendt. Det vilde, tror jeg, snarere være Maaden, hvorpaa man kunde naae et praktisk Maal. Men det er ogsaa en stor Sag i og for sig, Spørgsmaalet om en Konvention med Nabo-staterne angaaende Dommes og Kjendelsers gjensidige Ergjælbilket, og der er mange andre Betragtninger, der kunne komme frem ved Spørgsmaalet, om man skal forsøge at tilvejebringe en saadan eller ikke. Navnlig en meget vigtig Betragtning, der kan komme frem der, er, for at bruge et lærd Udtryk, som maaste ikke vil blive forstaaet undtagen af Jurister, om Børnethingslovgivningen i de forskjellige Stater er nogenlunde ens eller meget forskjellig. Naar der er en saadan Forskjel, som der er i nogle Stater, at man kan dømmes i den ene Stat, blot fordi man har et Mellemværende med en Undersaet af denne Stat, selv om man ikke er i Staten eller har Gods i Staten, er det misligt at indlade sig paa en Konvention med denne Stat om gjenidig Ergjælbilket af Domme og Kjendelser. Det afviger saa umaadelig vidt fra de Regler, vi følge angaaende danske Domstoles Berettigelse til at inddrage Udlændinge under deres Jurisdiktion.

Jeg skal endnu gjøre et Par Bemærkninger angaaende et Punkt, som blev fremdraget af en anden æret Taler, nemlig Bestemmelsen i § 4 om, at Barnemoderen skal henvende sig til Fattigvæsenet i den Kommune, hvori Barnefaderen opholder sig. Det var nemlig Gjenstand for Debat i Lands-thinget, om Reglen der skulde være den, at hun skulde gaa til Barnefaderens Opholds-kommune for at faae Alimentationsbidraget, naar han ikke betalte hende det, eller om hun kunde henvende sig til sin egen Opholds-kommune. Jeg synes, at mod dette Sidste, at hun kan henvende sig til sin egen Opholds-kommune, taler aldeles overveiede Grunde. Det er ganske vist det Bekvemteste for hende, men det er paa den anden Side et Spørgsmaal, om man ikke gaar den paagjældende Kommune for nær. For det